

C/2024/5410

16.9.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 maja 2024 r. w sprawie T-395/22 Hypo Vorarlberg Bank AG/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 31 lipca 2024 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-529/24 P)

(C/2024/5410)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Chavier, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová i E. d'Urse, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Hypo Vorarlberg Bank AG, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, Parlament Europejski

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene wyroku Sądu z dnia 29 maja 2024 r. w sprawie T-395/22, Hypo VorarlbergBank AG ⁽¹⁾;
- oddalenie skargi, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w pierwszej i drugiej instancji;
- posiłkowo: utrzymanie w mocy skutków spornej decyzji przez okres 30 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Rada podnosi, że Sąd naruszył prawo w pkt 32–43 zaskarżonego wyroku, uznając art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽²⁾ za niemający zastosowania ze względu na to, że prawodawca Unii rzekomo nie uzasadnił należyście powierzenia Radzie uprawnień wykonawczych na podstawie art. 291 ust. 2 TFUE.

Po drugie, Rada zarzuca Sądowi, że naruszył prawo w pkt 52, 54, 63–67, 71, 72, 85, 75, 76, 78, 79 i 80–82 zaskarżonego wyroku poprzez błędną wykładnię art. 67, 70 i 77 rozporządzenia nr 806/2014, ich współzależności z dyrektywą 2014/59/UE ⁽³⁾, a także ich związku z umową międzyrządową o przekazywaniu i uwspólnianiu składek na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy uznał, że art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 ⁽⁴⁾ uzupełnia akt podstawowy, na podstawie którego przepis ten został przyjęty.

Po trzecie, Rada podnosi, że Sąd naruszył prawo w pkt 114–122 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni art. 69 ust. 1 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, orzekając, że pomimo wyraźnego, przewidzianego w art. 69 ust. 1 tego rozporządzenia obowiązku osiągnięcia ostatecznego poziomu docelowego wynoszącego 1 % kwoty depozytów gwarantowanych, w okresie początkowym w każdym wypadku należało zastosować ścisły próg 12,5 %.

⁽¹⁾ EU:T:2024:333.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

W drodze zarzutu posiłkowego Rada wnosi do Trybunału o utrzymanie w mocy skutków spornej decyzji przez okres 30 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku Trybunału.
